

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4309/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Никола Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране, чији је законски заступник Војно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1539/19 од 29.10.2019. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1539/19 од 29.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1539/19 од 29.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 8731/16 од 03.07.2017. године исправљеном решењем истог суда од 12.09.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежаности суда. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде штете због мање исплаћених пензија за период од 01.10.2012. године до 03.02.2017. године, исплати 329.707,67 динара и то појединачно наведене новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког наведеног новчаног износа до исплате (све ближе наведено и опредељено у овом ставу изреке). Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 66.954,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1539/19 од 29.10.2019. године, усвојена је жалба тужене и преиначена пресуда Првог основног суда у Београду П 8731/16 од 03.07.2017. године, исправљена решењем истог суда од 12.09.2017. године, у ставу другом изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете због мање исплаћених месечних износа пензије за период од 01.10.2012. године до 03.02.2017. године, исплати износ од 329.707,67 динара и то појединачно наведене новчане износе у вредности и са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачно наведеног износа до исплате и у ставу трећем изреке у погледу одлуке о трошковима парничног поступка

тако што је обавезана тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара, док је у преосталом побијеном, а не преиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе разматрања правних питања од општег интереса односно правних питања у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

На основу овлашћења из члана 404. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је оценио да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавањем судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке. Тужила уз ревизију није пружила доказ о постојању различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова о истом захтеву као што је конкретан, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе, јер је у погледу примене чланова 5. и 6. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и члана 172. Закона о облигационим односима, постоји уједначена судска пракса. У побијеној другостепеној пресуди изражен је правни став да тужила неосновано потражује накнаду штете због мање исплаћених месечних износа породичне пензије, а које право на породичну пензију је тужили признато иза покојног супруга као корисника сатросне пензије. Образложење побијане пресуде за одлуку о одбијању тужбеног захтева тужиле у складу је са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права. Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда у том смислу одговара и усклађена је са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Из тих разлога, ни у случају прихватања изузетне дозвољености изјављене ревизије тужиле не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужилу.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије

на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете у овој парници је поднета 07.04.2016. године, а вредност предмета спора је означена на 30.000,00 динара. Поднеском од 20.02.2017. године тужилац је преиначио тужбу повећањем тужбеног захтева на 329.707,67 динара (2.680 евра). Међутим, ни тај износ не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе. То значи да је побијана другостепена пресуда донета у поступку у спору мале вредности из члана 468. став 1. Закона о парничном поступку.

С обзиром на то да се ради о спору мале вредности, ревизија тужиле није дозвољена на основу одредбе члана 468.ЗПП и члана 479. став 6. ЗПП.

Ревизија тужиле у овом спору, у коме је по закону искључено право на изјављивање ревизије, није дозвољена ни по основу преиначења у смислу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић